

עפ"ת 53944/11/14 - משה קפלוטו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 53944-11-14 קפלוטו נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מערער	משה קפלוטו
נגד	
משיב	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה מרכז (כב' הש' טל אוסטפלד נאוי) שלא לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר המערער (להלן: "**פסק הדין**") וכן על חומרת הענישה שנגזרה על המערער, ברכיב הפסילה.

2. ביום 6.7.14 רכב המערער על אופנוע שרישיון הרכב שלו פקע ביום 1.7.10.

3. המערער לא התייצב למשפטו וביום 19.10.14 נדון בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים:

א. קנס בסך של 2,500 ₪.

ב. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 12 חודשים.

ג. פסילה על תנאי של 12 חודשים מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

4. ב"כ המערער טען כי טעה בית משפט קמא משלא הורה על ביטול פסק הדין ואף לא נתן דעתו לכך כי האופנוע עמד במבחני הרישוי, כשעתיים לאחר מועד ביצוע העבירה.

כן טען ב"כ המערער כי טעה בית משפט קמא משהחמיר בעונשו של המערער ולא התחשב בוותק הנהיגה שלו וכן בכך כי רישיון הנהיגה נדרש לו לעבודתו ולא סיווג את הפסילה שהוטלה עליו בהתאם.

עוד נטען בהקשר לכך כי בית משפט קמא נקלע לכלל טעות במתחם העונש ההולם שקבע, אשר הרף העליון שלו עומד על שנה, תחת 6 חודשים כמתחייב וכן בכך שהטיל על המערער את הפסילה המקסימלית, על פי עמוד 1

הרף העליון שקבע.

בהסתמך על פסיקה שהגיש עתר ב"כ המערער לבית המשפט להורות על קבלת הערעור.

5. ב"כ המשיבה טען כי בשים לב לעברו המכביד של המערער, אינו מצוי ממילא ברף התחתון של המתחם ולא ניתן להסתפק בפסילה הצופה פני עתיד בלבד. עוד לדבריו, המדובר במי שלא אך שזקף לחובתו 49 הרשעות קודמות אלא במהלך השנים 1984 ועד 1999, שב וביצע 7 עבירות זהות. כן לדבריו, משבחר המערער שלא להתייצב לדיון בבית משפט קמא ונמנע מלהעלות את כלל הטענות שהוא מעלה עתה, בדיון הטיל עליו בית משפט קמא את הרף העליון של המתחם, ברכיב הפסילה.

דיון והכרעה

6. אמות המידה המנחות את בית-המשפט בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק-דין נקבעו בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק-דין: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק-הדין.

תנאים אלה ייבחנו על ידי בית המשפט לאור תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ייעול ההליך הפלילי בעבירות קלות ותוך מתן הדעת לנטל המוטל על כתפיו של נאשם שנשפט בהיעדרו, לשכנע את בית-המשפט כי מתקיימים בעניינו טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש (ר' רע"פ 9142/01 **איטליא נגד מדינת ישראל** להלן: "**עניין איטליא**").

7. המערער זומן כדיון ולא התייצב לדיון בבית משפט קמא. את אי ההתייצבות נימק בטענה כללית שהעלה בדבר טעות אנוש, אשר אינה מהווה טעם בנסיבות אלה, לביטול פסק דין שניתן בהעדר (ר' עניין איטליא וכן רע"פ 5146/09 **שרעבי נגד מדינת ישראל**). אף נמצאנו למדים כי המערער מודה במיוחס לו בכתב האישום וגם החשש לעיוות דין הופג. משכך, בדיון לא נעתר בית משפט קמא לבקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו וגזר את דינו בהתאם לנתונים שהיו בפניו באותה העת.

8. נסיבות ביצוע העבירה חמורות. שכן נמצאנו למדים כי המערער רכב על אופנוע, אשר לא הועמד למבחני רישוי, על כל המשתמע מכך, פרק זמן ממושך של 4 שנים.

לאור זאת לא נפלה טעות בקביעת מתחם העונש ההולם, על ידי בית משפט קמא (ר עפ"ת 1274-07-10 של בית משפט זה (כב' הש' נגה אהד) **חמו נגד מדינת ישראל**, בשינויים המחויבים).

אף מתחייבת ענישה משמעותית, מעבירת מסר ומציבת גבולות, נוכח עברו התעבורתי המכביד של המערער. ממנו עלה כי בלא מורא, הרהיב המערער עוז ושב וביצע מספר בלתי מבוטל של עבירות זהות. על כן בנסיבות בהן העמיד המערער את האופנוע למבחני רישוי, אך לאחר שנתפס בקלקלתו פעם נוספת, לא יהא בכך משום נסיבה להקל בעונשו.

9. לאור סך כל האמור לעיל, לא נפלה טעות מהותית בגזר דינו של בית משפט קמא, או סטייה ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות, בעת שגזר על המערער בהעדרו את הרף העליון של המתחם ולא קמה הצדקה להתערבותה של ערכאת הערעור (ר' ע"פ 4327/12 פלוני נגד מדינת ישראל, **5.6.13**).

אשר על כן אני מורה על דחיית הערעור.

פסק הדין יועבר לצדדים באמצעות המזכירות.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ה, 17 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.